

Головне управління Карабінерів
Лісничий підрозділ
БАРБЕРИНО-ДІ-МУДЖЕЛЛО

Для Легіону Карабінерів
копія: Тоскана — ФЛОРЕНЦІЯ
(та для ознайомлення
до Міжрегіонального управління «ПОДҐОРА»)

Тема: ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ЗНИКНЕННЯ
(НОМ. ПРОТ. 662637070VR).

7 червня 2020 року приблизно о 06:23 пара туристів, зателефонувавши на номер 112, повідомила про покинутий автомобіль у лісі в районі Пекельної долини.

На шістнадцятому кілометрі Страда Провінціале-477 патруль справді виявив темно-червоний «фіат панда» (реєстраційний номер: CR990FR). В автомобіля, припаркованого на узбіччі дороги в напрямку Пассо делла Самбука, було відчинено двері та багажник, а також пробито ліве заднє колесо. Наявність на асфальті запасного колеса та домкрата під авто свідчили про спробу водія замінити ту саму пошкоджену шину.

Численні особисті речі, які, ймовірно, належали жінці та дитині, знайдено в салоні. Наявність серед них одягу, ковдр

тощо змусило нас припустити, що цей автомобіль наразі був єдиним місцем проживання для обох.

Перевірка реєстраційного документа показала, що вживаний автомобіль був придбаний у 2017 році сорокачотирьохрічною жінкою на ім'я Мірбана Джульєта Лачі, відомою як Міра. Жінка, що народилася в Албанії, перебувала в Італії майже чотири роки, у минулому працювала доглядальницею для кількох сімей у районі Муджелло, а останнім часом чергувала прибирання будинків з роботою посудомийки в піцерії.

Вона жила зі своїм дванадцятирічним сином на ім'я Ніколін, відомим як Ніко.

Скрутне становище, в якому опинилася сім'я, вже були відомі соціальним службам, у тому числі через неодноразове невиконання дитиною шкільних обов'язків.

Востаннє жінку та хлопчика бачили саме біля автомобіля — це було близько шостої вечора напередодні на заправці «ТоталЕрг» поблизу П'єдімонте. Вони разом купували бутерброди в автоматі.

Відтоді жодної інформації про матір і сина знайти не вдалося.

Очікуємо на оновлення та просимо повідомити про ситуацію всі компанії в районі.

Тієї середи власниця стайні прокинулася у своєму ліжку. Пробудження не було тривалим: вона просто широко розплющила очі, подивилася на механічний будильник, що стояв на тумбочці біля ліжка, і переконалася, що зараз рівно 03:47.

Можливо, жінці варто було б з'ясувати, чому вже кілька тижнів вона завжди прокидається в один і той самий час, не відхиляючись ні на хвилину. З одного боку, в ній міцніло переконання, ніби таке число щось означає, наче це якесь кабалістичне пророцтво, дивне в її немолоді вже роки. Інша ж частина її свідомості воліла не заглиблюватися в це, оскільки деякі запитання слід залишати без відповіді. Якщо не через забобони, то з простої обережності. Інакше тоді довелось б замислюватися над іншими, набагато важливішими речами. Наприклад, про сенс життя або про те, що відбувається після смерті. У вісімдесят два роки таких запитань краще уникати. Тим паче, що старі люди, навіть якщо не хочуть цього визнавати, вже знають усі відповіді.

Таким чином, таємниця 03:47 супроводжуватиме її решту її життя. Жінка була впевнена, що день, коли її внутрішній годинник помилиться хоча б на хвилину, буде днем, коли вона взагалі не прокинеться.

Через безсоння жінка могла спати максимум чотири або п'ять годин на добу. Хотіла б вона мати таке

вміння у двадцять років! О, тоді вона знала б, як цим скористатися! Натомість тепер у неї з'явилося набагато більше вільних хвилин — а їх заповнити майже нічим. А кожна стара людина знає: хоча секунди спливають легенько, хвилини важкі, неначе каміння. Тож старість — це боротьба між часом, який невблаганно мчить, і часом, який ніколи не минає. На догляд за кіньми їй вдосталь і половини дня. Решта часу — лише підготовка до вічної нудьги.

Але вона не мала вибору.

Тож, як і щоранку, жінка взула втомлені ноги в чоботи, одягла зелене пальто, фетровий капелюх і поклала в кишеню тосканські сигари «Класіко». Перед виходом з дому вона поцілувала на прощання чоловіка на чорно-білій весільній фотографії в скляній шафі трюмо і розпалила вогонь у чавунній печі, щоби було тепло, коли повернеться.

Вона завела «ладу ниву», прогріла дизельний двигун, потім привела двох своїх сестерів, що гасали біля конюшні, посадила їх у машину і поїхала в напрямку Пассо делла Самбука, до заповідника.

Жінка їхала повільно, перемикаючись із другої на третю передачу, не форсуючи, бо її блакитна «лада» звикла до ніжності. Вона не відчувала потреби в новій машині, бо й сама вже не була «новою» і напевно почувалася б у ній смішно. Так само, як ніколи не хотіла іншого чоловіка, навіть після того, як він вирішив потрапити до потойбіччя раніше за дружину. Деякі речі було важко пояснити, і порівняння між позашляховиком сімдесят сьомого року випуску і єдиним чоловіком у її житті було серед них. Ішлося все-таки про любов і вірність. Щоразу, коли жінка сідала за кермо, то з гордістю згадувала компліменти від працівника

патрульної дорожньої поліції. Ідеальний зір і рефлексиві. Що також є секретом хорошого шлюбу. Завжди бути уважним і готовим до несподіванок. Тому що, як вчила її мати, найгірше трапляється з усіма і завжди.

Вона під'їхала до галявини посеред букового лісу, де починалися стежки до річки Ровіго та ущелини, відомої як Пекельна долина. Припаркувавши машину, випустила собак і дозволила їм обнюхати місцевість. Тим часом жінка дістала з нагрудної кишені сигару, яку взяла із собою, розламала її навпіл і запала половину до рота. Було б нерозумно курити посеред лісу, але жувати її теж було приємно.

Жінка не знала, чому останнім часом завжди їздила саме сюди. Вона могла б обрати інші місця, навіть гарніші. Але це стало майже звичкою, як і пробудження о 03:47.

Можливо, вона віддавала перевагу цьому лісу, бо колись ходила туди на полювання зі своїм чоловіком. Їх зблизили полювання та любов до коней. Ці пристрасті власниці стайні успадкувала від батька, який, зумівши привести на світ лише доньок, виховував їх як хлопчиків. Ніхто не думав, що одного дня вона вийде заміж. Але це сталося. Після смерті чоловіка вона пообіцяла продовжувати полювати, але її рушниці наразі було вилучено: онуки-підлітки накричали на бабусю, яка з'явилася на різдвяний обід із двома прекрасними куріпками. Щоб заспокоїти їх, вона хотіла розповісти їм, як у віці дванадцяти років брала участь у полюванні на кабана — і це стало для неї своєрідним обрядом ініціації. Саме полювання навчило жінку поважати природу і тварин. І вона хотіла додати, що в місті вони люблять тільки котів і собак, а потім їдять же м'ясо із супермаркету. Але врешті-решт того дня вона

повернулася додому принижена і зневірена, усвідомивши, що ця сімейна традиція зникне разом із нею.

Але сетерів, звісно, не можна здати до поліції, як рушниці! Якимось чином треба було розбудити їхні інстинкти. Бідолашні тварини. Ризик полягав у тому, що вони відчували себе «обдуреними», як це часто трапляється з дойдами¹: вони божеволіють, коли не мають більше здобичі для пошуку. Тому власниця стайні щодня дозволяла сетерам вільно бігати лісом, щоб принаймні дати їм ілюзію якоїсь мети.

Того ранку жінка також пересунула язиком незапалену сигару до іншого куточка рота, а потім видала короткий, різкий свист. За командою обидва сетери одночасно кинулися наввпередки і зникли в кущах.

За кілька секунд уже не було чути ні хрускоту гілок, ні шурхоту сухого листа бука. До сходу сонця було ще трохи часу, але повітря починало прогріватися, і від роси здіймався блискучий серпанок, ніби природа передчувала настання дня. Такі дрібниці завжди дивували жінку. У могилі їй не вистачатиме цих маленьких досконалостей світобудови. Вона глибоко вдихнула смолисте повітря, що пахло вологою землею, зробила крок убік і одночасно із шумом випустила гази, полегшуючи кишківник, адже один із привілеїв старості полягає саме в можливості погіршувати досконалість світобудови.

Жінка насолоджувалася байдужою тишею й нерухомістю часу, не звертаючи уваги на те, скільки таких миттєвостей у неї ще залишилося, коли її охопило дивне відчуття, якого вона ніколи раніше не знала.

Відчуття, що жінка тут не сама.

¹ Дойда (дока) — мисливський собака-шукач.

Це була не просто підозра, а впевненість. Вона не знала, звідки це з'явилось. Це тривало лише мить, і перш ніж жінка змогла пояснити, чому, знову почувла собак вдалині й озирнулася в тому напрямку, куди ті пішли.

Вони несамовито гавкали.

Спочатку вона подумала, що собаки вистежили небережного зайця, який ще до світанку вийшов з лігва, щоб знайти їжу. Але в такому разі вони б уже показали в гушавині, горді собою, зі здобиччю в зубах.

Натомість два сетери чомусь не поверталися.

Тоді, щоб покликати їх назад, жінка поклала два пальці в рот і голосно, протяжно свиснула. Нічого: вони продовжували гавкати, нервуючи. Незабаром сетери завили. Жінка зрозуміла, що вони намагаються привернути її увагу.

Вона також зрозуміла, що в лісі є щось, що їх стримує.

Не роздумуючи, жінка повернулася до «лади», дістала з бардачка ліхтарик і увійшла в гушавину.

Вона пробиралася, як могла, прокладаючи мозолистими руками шлях крізь гушавину, гілки дряпали їй щоки, але жінка навіть не помічала цього, бо нею керувала тривога, а також гавкіт найдорожчих для неї тварин, і жінка молилася до того самого Бога, у якого ніколи не вірила, щоб страхи її не справдилися, виявилися фантазіями, які часто відвідують людей похилого віку.

Направивши ліхтар перед собою, вона змогла розгледіти в плутанині чагарників тіні сетерів, які несамовито рухалися по колу, наче щось впіймали в пастку.

Опинившись достатньо близько, вона підняла ліхтар.

Здобиччю був хлопчик.